

CRIME SCENE PRESS

Richard Osman
Clubul Crimelor de Joi

We know
books

The Thursday Murder Club
Copyright © 2020 by Richard Osman
All rights reserved.

Copyright © CRIME SCENE PRESS 2020 (ediția întâi); 2025, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OSMAN, RICHARD

Clubul crimelor de joi / Richard Osman ; trad. din lb. engleză de George Arion Jr. - Ed. a 2-a. - București : Crime Scene Press, 2025
ISBN 978-630-6749-10-2

I. Arion, George, jr. (trad.)

821.111

Imagine copertă © Netflix 2025. Used with permission.

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBAR

Bun de tipar: august 2025

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

RICHARD OSMAN

Clubul
CRIMELOR
de joi

**traducere din limba engleză și note
de George Arion Jr.**

ediția a doua

CRIME SCENE PRESS
2025

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

*Întâlnește oameni noi
și încearcă lucruri noi*

1

Joyce

Păi, hai să-ncepem cu Elizabeth, bine? Și vedem apoi unde ne duce povestea.

Știam cine e, bineînțeles – toată lumea de aici o cunoaște pe Elizabeth. E proprietara unuia dintre apartamentele cu trei camere din Larkin Court. Îl știți doar – cel de pe colț, cu terasă. De asemenea, o dată, la un concurs de cultură generală, am fost în echipă cu Stephen care, din mai multe motive, e al treilea ei soț.

Eram la masa de prânz, asta acum două sau trei luni, și trebuie să fi fost într-o zi de luni, pentru că mâncam plăcintă cu carne de oaie. Elizabeth mi-a zis că vede că mănânc, dar că vrea să-mi pună o întrebare despre rănilor de cuțit, dacă nu mă deranjează.

I-am zis:

– Deloc, sigur, te rog.

Sau ceva de genul ăsta. N-o să-mi amintesc mereu totul cu exactitate, mai bine vă previn de pe-acum.

Ea a deschis un dosar plic și am văzut câteva foi de hârtie scrise la calculator și marginile unor coli care păreau să fie fotografii vechi. Apoi s-a lansat direct în subiect.

Elizabeth m-a rugat să-mi imaginez că o fată a fost înjunghiată cu un cuțit. Am întrebat cu ce fel de cuțit a fost înjunghiată, iar Elizabeth mi-a răspuns că probabil era vorba despre un cuțit de

bucătărie obișnuit. De la John Lewis¹. Nu s-a exprimat așa, dar asta mi-am închipuit eu. Apoi m-a rugat să-mi imaginez că fata fusese înjunghiată de trei sau patru ori, chiar sub osul sternului. Înăuntru și-n afară, înăuntru și-n afară, foarte urât, dar fără să-i fie secționată vreo arteră. Vorbea cu o voce destul de joasă, pentru că toți cei din jur mâncau, și chiar și ea are limitele ei.

Așa că eu stăteam acolo și îmi imaginam răni prin înjunghiere, iar Elizabeth m-a întrebat cât ar dura ca fata să moară din pricina hemoragiei.

Apropo, îmi dau seama că ar fi trebuit să vă spun că mulți ani am lucrat ca asistentă medicală – dacă nu știți asta, n-o să înțelegeți nimic. Elizabeth probabil că știa de undeva, pentru că Elizabeth știe tot. În orice caz, de asta vorbea cu mine. Sigur v-ați întrebat până acum ce vă tot povestesc aici. O să-mi intru în mână cu scrisul, promit.

Îmi amintesc că m-am tamponat la gură cu șervetul înainte să răspund, cum face uneori lumea la televizor. Te face să pari mai deștept, încercați și voi. Am întrebat-o ce greutate avea fata.

Elizabeth a găsit informațiile în dosarul ei, a urmărit rândul cu degetul și mi-a citit că fata cântărea patruzeci și șase de kilograme. Lucru care ne-a nedumerit pe amândouă, pentru că nu știam sigur cât înseamnă de fapt patruzeci și șase de kilograme. Mi-am zis că trebuie să fie cam douăzeci și trei de pietre². În mintea mea, era un raport de doi la unu. Însă, chiar în timp ce mă gândeam la asta, mi s-a strecurat îndoiala că fac confuzie cu țolii și centimetrii.

Elizabeth mi-a zis că fata sigur nu cântărea douăzeci și trei de pietre, pentru că avea în dosar o poză a cadavrului. A bătut cu

1 John Lewis & Partners, lanț de magazine din Marea Britanie pentru segmentul superior al pieței.

2 Unitate măsură pentru masă în sistemul imperial, egală cu 6,35 kilograme.

mâna în dosar uitându-se la mine, apoi și-a îndreptat atenția spre restul camerei și a zis:

– Îl întreabă cineva pe Bernard cât înseamnă patruzeci și șase de kilograme?

Bernard stă mereu de unul singur, la una dintre măsuțele mici, cea mai apropiată de curtea interioară. E masa 8. N-aveți nevoie să știți asta, dar o să vă povestesc puțin despre Bernard.

Bernard Cottle s-a purtat foarte amabil cu mine când am ajuns la Coopers Chase. Mi-a adus un lăstar de clematită și mi-a explicat când se strânge gunoiul reciclabil. Aici au tomberoane în patru culori. Patru! Grație lui Bernard, știu că verdele e pentru sticlă iar albastrul e pentru carton și hârtie. În legătură cu cele roșii și negre, însă, tot nu m-am lămurit. Am văzut tot soiul de ciudățenii cât am hoinărit primprejur. Am zărit o dată pe cineva aruncând un aparat de fax într-unul dintre ele!

Bernard fusese profesor, ceva cu științe, și lucrase peste tot în lume, ba chiar ajunsese în Dubai înainte să audă cineva de țara asta. După cum vă așteptați, venise la masă în costum și cravată dar, cu toate astea, citea *Daily Express*. Mary de la Ruskin Court, care stătea la masa de alături, i-a atras atenția și l-a întrebat cât înseamnă patruzeci și șase de kilograme în măsurătoarea „de acasă”.

Bernard a încuviințat din cap și a strigat spre Elizabeth:

– Șapte pietre virgulă trei și ceva.

Cam așa-i Bernard.

Elizabeth i-a mulțumit și a zis că i se părea că e pe-aproape de adevăr, iar Bernard s-a întors la rebusul lui. Am căutat pe urmă diferența dintre centimetri și țoli – măcar în privința asta am avut dreptate.

Elizabeth și-a repetat întrebarea: cât ar mai fi avut de trăit fata înjunghiată cu cuțitul de bucătărie? Am estimat că, dacă nu i se

acordă îngrijiri, probabil că ar muri în circa patruzeci și cinci de minute.

– Hmm, da, cam așa e, Joyce, a zis.

Apoi mi-a pus altă întrebare: dacă ar fi primit prim-ajutor? Nu din partea unui doctor, din partea cuiva care știe să lege o rană, poate cineva care făcuse armata, o persoană de genul ăsta.

Am văzut multe răni prin înjunghiere la viața mea. Nu m-am ocupat numai de glezne sucite. Așa că am răspuns că, ei bine, probabil că n-ar muri. Așa și e. Nici bine nu i-ar fi fost, dar era ceva ușor de pansat.

Elizabeth tot dădea aprobator din cap și mi-a zis că exact asta îi spusese și ea lui Ibrahim, deși pe atunci nu-l cunoșteam pe Ibrahim. După cum spuneam, toate astea se întâmplau acum câteva luni.

Elizabeth avea impresia că era ceva suspect la mijloc și era de părere că pe fată o ucisese chiar iubitul ei. Știu că încă se întâmplă des. Citești peste tot despre cazuri din astea.

Cred că înainte să mă mut mi s-ar fi părut neobișnuită o astfel de discuție dar, odată ce faci cunoștință cu toată lumea de aici, îți dai seama că așa ceva se înscrie în limitele normalului. Săptămâna trecută l-am întâlnit pe omul care a inventat înghețata cu mentă și fulgi de ciocolată. Cel puțin, așa zice el. Nu prea am cum să verific.

M-am bucurat că am ajutat-o măcar puțin pe Elizabeth, așa că am hotărât să-i cer o favoare. Am întrebat-o dacă pot să arunc o privire la pozele cadavrului. Din pur interes profesional.

Elizabeth a radiat de fericire, așa cum radiază oamenii de aici când îi rogi să-ți arate poze cu nepoții lor la festivitatea de absolvire. A extras o fotocopie A4 din dosar, a așezat-o cu fața în jos pe masă, înaintea mea, și mi-a zis s-o păstrez, pentru că avea copii pentru toate.

I-am spus că e foarte amabil din partea ei și ea mi-a zis că nu-i nicio problemă, dar că ar dori să-mi mai pună o ultimă întrebare.

– Sigur, am răspuns eu.

Atunci ea a zis:

– Ești liberă în vreo zi de joi?

Aceea a fost, mă credeți sau nu, prima oară când am auzit de zilele de joi.

2

Agentei Donna De Freitas i-ar plăcea să aibă pistol. I-ar plăcea să alerge pe urma unor criminali în serie prin depozite abandonate și să-și ducă misiunea la bun sfârșit cu tenacitate, în ciuda unei răni de glonț la umăr. Poate chiar să dezvolte o pasiune pentru whisky și să aibă o aventură cu partenerul ei.

Dar deocamdată, la douăzeci și șase de ani, așezată la masa de prânz la ora 11:45 alături de patru pensionari pe care abia i-a cunoscut, Donna înțelege că mai are mult de muncă până să ajungă acolo. Și, pe lângă asta, trebuie să recunoască faptul că ultima oră și ceva a fost destul de amuzantă.

Donna a ținut prezentarea „Sfaturi practice pentru securitatea domestică” de multe ori. Astăzi a avut parte de publicul obișnuit, format din oameni în vârstă, cu pături pe genunchi, fursecuri la discreție, și de câțiva somnoroși, fericiți că pot ațipi în spate. De fiecare dată le dă aceleași sfaturi. Le vorbește despre importanța absolută și covârșitoare de a-și monta încuietori la geamuri, de a verifica legitimațiile celor care le bat la ușă și de a nu oferi niciodată informații personale necunoscuților care sună la telefon. Mai mult decât orice, ea trebuie să fie o prezență liniștitoare într-o lume terifiantă. Donna înțelege asta – și-n plus mai scapă și de hârțogăria de la secție, așa că se oferă voluntară. Secția de poliție Farihaven e mai adormită decât e obișnuită Donna.

Astăzi, însă, s-a pomenit în satul pentru pensionari Coopers Chase. I s-a părut inofensiv. Exotic, liniștit, anesteziat. Când a mers într-acolo cu mașina a zărit și un pub drăguț unde putea să mănânce de prânz la întoarcere. Drept care, arestarea unor

criminali în serie după o cursă cu bărci de mare viteză trebuia să mai aștepte.

– Securitatea, începuse Donna, cu toate că în sinea ei se întreba dacă să-și facă sau nu un tatuaj – Să-și facă un delfin în zona lombară? Nu cumva sună a clișeu? Și era, oare, dureros? Probabil, dar se presupunea că e polițistă, nu? – Ce înseamnă „securitatea”? Ei bine, eu cred că are un înțeles diferit pentru fiecare...

O mână ridicată brusc din primul rând. În mod normal nu așa se desfășurau prezentările, dar și-a zis să intre în joc. O femeie de optzeci de ani, îmbrăcată impecabil, avea de făcut o intervenție:

– Dragă, cred că sperăm cu toții că n-o să ne vorbești despre încuietori pentru geamuri.

Femeia privi în jur, obținând un murmur aprobator.

Urmă din rândul al doilea un domn aflat în spatele unui cadru de mers:

– Și fără legitimații, te rog, știm cum e cu legitimațiile. „Chiar sunteți de la direcția de gaze sau sunteți hoți?” Știm poezia, crede-mă.

Începuse cercul.

– Acum nu mai vin de la Direcția de gaze, ci de la Centrica, a zis un bărbat îmbrăcat într-un costum elegant, din trei piese.

Bărbatul de lângă el, care purta șort, șlapi și un tricou cu West Ham United, a profitat de ocazie ca să se ridice în picioare și să-și îndrepte amenințător degetul într-o direcție oarecare, declamând:

– Asta-i din cauza lu' Thatcher aia, Ibrahim. Pe vremuri era a noastră!³

– Of, stai jos odată, Ron! a zis femeia îmbrăcată cu bun gust.

Apoi s-a uitat la Donna și a adăugat:

– Îmi cer scuze pentru Ron.

³ Aluzie la privatizarea realizată sub guvernul Margaret Thatcher în decembrie 1986, în urma căreia British Gas Corporation a fost împărțită în mai multe companii de distribuție a gazelor, printre care și Centrica.

Și a clătinat încetîșor din cap.

Comentariile continuaseră să zboare din toate părțile.

– Și, mă rog, ce infractor n-ar fi în stare să falsifice un document de identitate?

– Eu am cataractă. Ai putea să-mi arăți și cartela de acces la bibliotecă, tot te-aș lăsa să intri.

– Acum nici nu mai tre' să verifice contorul! Totu-i pe *web*!

– E în *cloud*, dragă!

– Eu m-aș bucura să-mi calce un borfaș pragul. E plăcut să mai ai și musafiri.

Urmase un moment de liniște extrem de scurt. Apoi a început o simfonie atonală de fluierături, în timp ce unor aparate auditive le-a fost crescut volumul în timp ce altele au fost oprite de tot. Femeia din primul rând preluase din nou conducerea.

– Bun, deci... Eu sunt Elizabeth, apropo... Fără încuietori la geamuri, te rog, și fără legitimații, și nu-i nevoie să ne spui să nu le dăm PIN-ul unor nigerieni care ne sună la telefon. Asta dacă mai am încă voie să spun „nigerieni”.

Donna De Freitas se dezmeticise, dar era conștientă că nu se mai gândea la prânzul de la pub sau la tatuaj – acum medita la cursul de gestionare a revoltelor pe care-l urmase în zilele bune, când se afla în partea de sud a Londrei.

– Atunci despre ce vreți să vorbim? întrebă Donna. Trebuie să vorbim măcar patruzeci și cinci de minute, altfel nu primesc liber.

– Sexismul instituționalizat din poliție? a propus Elizabeth.

– Io vreau să vorbim despre împușcarea ilegală a lui Mark Duggan, sancționată de stat și...

– Stai jos, Ron!

Lucrurile continuaseră în același fel, plăcut și agreabil, până se făcuse ora, moment în care Donnei i se mulțumise călduros, i se arătaseră poze cu nepoți și fusese invitată să rămână la prânz.

Așa că iat-o acum, ciugulește din salată, în restaurantul pe care meniul îl descrie ca fiind „de calitate superioară”. E puțin cam devreme pentru ea să mănânce prânzul la douăsprezece fără un sfert, însă n-ar fi fost politicos să refuze invitația. Observă că cele patru gazde nu doar că înfulecă meniuri de prânz complete, ci au deschis și o sticlă de vin.

– Chiar a fost minunat, Donna, zice Elizabeth. Ne-a plăcut enorm.

Elizabeth se uită la Donna ca și cum ar fi genul ăla de profesor care te terorizează tot anul, dar la sfârșit îți dă un 10 și plânge când te vede că pleci. Poate creează impresia asta din pricina hainei de tweed pe care o poartă.

– A fost de milioane, Donna, spune Ron. Pot să-ți zic Donna, păpușă?

– Poți să-mi spui Donna, doar poate nu-mi mai spui „păpușă”.

– Ai dreptate, scumpo, e de acord Ron. S-a notat. Da' tărășenia aia cu ucrainianu', amenda de parcare și drujba – mai bine te-apuci să ții discursuri pe la dineuri cu dichis, se fac bani frumoși. Știu io pe cineva, dacă vrei îți dau numărul.

Salata e delicioasă, se gândește Donna, iar ea nu are prea des asemenea gânduri.

– Cred că aș fi fost un excelent traficant de heroină.

Vorbește Ibrahim, care a făcut mai devreme observația despre cei de la curent.

– Până la urmă, e vorba doar de logistică, nu-i așa? Și mai e cântărirea produsului, care mi-ar face plăcere. O operațiune foarte precisă. Și au și aparate care numără banii. Toate acareturile. Ai prins vreodată un traficant de heroină, agent De Freitas?

– Nu, recunoaște Donna. Dar îmi doaresc s-o fac.

– Dar am dreptate că au aparate care numără banii? se interesează Ibrahim.

– Chiar au, da, zice Donna.

– Minunat! se bucură Ibrahim și-și golește paharul cu vin.

– Ne plictisim ușor, adaugă Elizabeth și rade și ea un pahar. Dumnezeu să ne ferească de încuietori la geamuri, agentă De Freitas.

– Acum se zice doar „agent”, spune Donna.

– Înțeleg, replică Elizabeth și-ți țuguie buzele. Și ce se-ntâmplă dacă vreau să spun „agentă”? O să emiți un mandat de arestare pe numele meu?

– Nu, dar o să-mi schimb puțin părerea despre dumneata, zice Donna. Pentru că e ceva foarte simplu și arată mai mult respect pentru mine.

– Ei, drace! Șah-mat. Bine, zice Elizabeth și buzele îi revin la poziția normală.

– Mulțumesc, zice Donna.

– Ghiciți câți ani am, aruncă Ibrahim provocarea.

Donna ezită. Ibrahim are un costum frumos și un ten grozav. Miroase minunat. În buzunarul de la piept stă o batistă împăturită cu măiestrie. Părul i se rărește, dar mai are destul. N-are burtă și nici gușă. Dar, totuși, sub toate astea? Hmm. Donna se uită la mâinile lui Ibrahim. Mereu te dau de gol.

– Optzeci? se hazardează ea.

Vede cum lui Ibrahim i se îneacă pe rând corăbiile.

– Da, exact, dar arăt mai tânăr de-atât. Arăt cam de șaptezeci și patru. Toată lumea e de-acord cu mine. Secretul meu e că fac Pilates.

– Și povestea ta care e, Joyce? i se adresează Donna celui de-al patrulea membru al grupului, o femeie mărunță, cu păr alb, îmbrăcată cu o bluză de culoarea lavandei și un cardigan mov.

Stă foarte fericită și înregistrează tot ce se-ntâmplă în jurul ei. Ține gura închisă, ochii îi strălucesc. E ca o pasăre tăcută, pregătită mereu să observe ceva care strălucește în lumina soarelui.

– A mea? spune Joyce. N-am nicio poveste. Am fost asistentă, apoi mamă, apoi din nou asistentă. Nimic interesant, mă tem.

Elizabeth pufnește scurt.

– N-o lăsa pe Joyce să te ducă de nas, agent De Freitas. E genul care „mișcă lucrurile”.

– Sunt doar organizată, spune Joyce. Ceva ce nu mai e la modă. Dacă zic că mă duc la zumba, mă duc la zumba. Pur și simplu așa sunt eu. Fiica mea e interesanta familiei. Are un fond speculativ, dacă ai auzit de așa ceva.

– Nu tocmai, recunoaște Donna.

– Nu, întărește Joyce.

– Zumba e înainte de Pilates, spune Ibrahim. Nu-mi place să le fac pe ambele. Grupele principale de mușchi nu mai înțeleg nimic!

De când au început să mănânce, pe Donna o tot sâcăie curiozitatea.

– Dacă nu vă deranjează că întreb, știu că locuiți la Coopers Chase, dar cum v-ați împrietenit voi patru?

– Să ne-mprietenim?

Elizabeth pare amuzată.

– O, dar nu suntem prieteni, dragă.

Ron chicotește.

– Hristoase, iubita, nu, nu suntem prieteni. Liz, îți fac plinu’?

Elizabeth face un semn aprobator din cap și Ron toarnă. Au început a doua sticlă. E ora 12:15.

Ibrahim încuviințează.

– Nu cred că „prieteni” e cuvântul potrivit. În mod normal n-am alege să socializăm, avem interese foarte diferite. Ron îmi e simpatic, cred, dar uneori poate fi extrem de dificil.

Ron dă din cap.

– Sunt foarte dificil.

– Iar comportamentul lui Elizabeth e nesuferit.

Elizabeth dă din cap.

– Mă tem că așa e. Întotdeauna oamenii ori m-au plăcut, ori nu m-au suportat. Încă din școală.

– Îmi place de Joyce, bănuiesc. Cred că tuturor ne place de Joyce, spune Ibrahim.

Ron și Elizabeth dau iarăși aprobator din cap.

– Vai, vă mulțumesc, zice Joyce încercând din rășputeri să înfigă furculița în boabele de mazăre care gonesc prin toată farfuria. Nu credeți c-ar trebui să inventeze cineva mazărea plată?

Donna încearcă să-și risipească nedumerirea.

– Bun, dar dacă nu sunteți prieteni, atunci ce sunteți?

Donna o vede pe Joyce că ridică privirea și clatină din cap către ceilalți membri ai acestei trupe neobișnuite.

– Ei bine, începe Joyce, în primul rând, suntem, de fapt, prieteni, bineînțeles – ei, ceilalți, doar se prind mai încet. În al doilea rând, dacă nu scria pe invitația ta cine suntem, agent De Freitas, atunci înseamnă că mi-a scăpat. Noi suntem Clubul Crimelor de Joi.

Lui Elizabeth îi lucesc ochii din pricina vinului roșu, Ron își scarpină un tatuaj cu West Ham de pe gât iar Ibrahim își lustruiește un buton deja lustruit.

În jurul lor restaurantul se umple, iar Donna nu e prima persoană care vine în vizită la Coopers Chase și are impresia că nu-i cel mai rău loc în care să-ți duci zilele. Ar ucide pentru un pahar cu vin și o după-amiază liberă.

– De asemenea, înot în fiecare zi, trage concluzia Ibrahim. Îți menține pielea elastică.

Ce-o mai fi și locul ăsta?

3

Dacă o să vreți vreodată să ieșiți din Fairhaven pe A21 și să vă îndreptați spre inima zonei Weald din Kent, veți trece la un moment dat, când luați un viraj strâns spre stânga, pe lângă o cabină telefonică veche, care încă funcționează. Dacă mai mergeți o sută de metri vedeți semnul de „Whitechurch, Abbots Hatch și Lents Hill”, după care faceți dreapta. Străbateți Lents Hill, treceți de Blue Dragon și de micul magazin țărănesc care are un ou mare în față, și mergeți până ajungeți la micul pod de piatră peste Robertsmere. Oficial, Robertsmere e un râu, dar să nu cumva să vă faceți iluzii și să vă așteptați la ceva impresionant.

Faceți dreapta pe drumul cu o singură bandă imediat ce treceți podul. O să credeți că v-ați rătăcit, dar așa e mai repede decât dacă vă luați după broșura oficială și, în același timp, mai pitoresc, dacă vă plac gardurile vii pestrițe. Într-un sfârșit drumul se lărgeste și, ițindu-se printre copacii înalți, veți începe să vedeți semne de viață pe terenul deluros din stânga voastră. Drept înainte o să vedeți o stație de autobuz mică, îmbrăcată în lemn, care și ea funcționează încă, asta dacă trecerea câte unui autobuz pe zi în fiecare sens înseamnă funcționare. Chiar înainte să ajungeți la stație o să vedeți pe stânga semnul de la intrarea în Coopers Chase.

Lucrările la Coopers Chase au început acum vreo zece ani, după ce Biserica Catolică a vândut terenul. Primii rezidenți, printre care și Ron, s-au mutat acolo trei ani mai târziu. A fost numit „primul cămin de lux pentru seniori din Marea Britanie”, cu toate că, susține Ibrahim, care a făcut cercetări, era, de fapt, al

șaptelea. Acum are în jur de 300 de rezidenți. Puteți să vă mutați aici numai după șaizeci și cinci de ani, iar dubele livratorilor de la Waitrose clinchetesc a sticle de vin și rețete compensate de fiecare dată când trec peste grilajul pentru vaci.

Vechea mânăstire de maici domină Coopers Chase, iar trei zone pentru rezidenți dezvoltate, moderne, se extind în spirală din acest punct central. Timp de peste o sută de ani mânăstirea a fost o clădire liniștită, în care răsunau numai foșnetul uscat al veșmintelor purtate de maici și siguranța tăcută a rugăciunilor înălțate și a celor care primeau răspuns. Dacă ați fi mers cu pas ușor pe coridoarele întunecate ați fi găsit femei împăcate în seninătatea lor, femei înspăimântate de ritmul nebunesc al lumii de afară, femei care se ascundeau, femei care voiau să demonstreze câte o idee îndepărtată și demult uitată, și femei bucuroase să slujească unui scop superior. Ați fi găsit mai multe paturi de o persoană aranjate în niște dormitoare mari, mese lungi și joase și o capelă atât de întunecată și tăcută că ați fi jurat că-l auziți pe Dumnezeu respirând. Pe scurt, le-ați fi găsit pe Surorile Sfintei Biserici, o armată care nu v-ar mai fi lăsat să plecați, care v-ar fi hrănit și îmbrăcat și ar fi avut nevoie de voi și v-ar fi prețuit întru. Armata aceasta nu cerea la schimb decât evlavie pe viață și, dat fiind că mereu o să se găsească cineva care să aibă nevoie de o astfel de existență, voluntari apăreau mereu. Apoi, într-o zi ați fi urcat pe drumul scurt până pe culmea dealului, prin coridorul de copaci, până la Grădina Odihnei Veșnice, cu porțile ei de fier și zidurile joase, de piatră, care veghează mânăstirea și frumusețea nețârmurită a zonei sălbatice din Kent, având trupul într-un alt fel de pat pentru o singură persoană, odihnindu-vă sub o piatră simplă, alături de surorile Margaret și surorile Mary din generațiile dinaintea voastră. Dacă ați fi avut visuri, acum era momentul în care ele se puteau derula pe colinele verzi, iar dacă ați fi avut vreodată secrete, acum erau păstrate în siguranță, pentru veșnicie, între cele patru ziduri ale mânăstirii.

Ca să fim mai exacti, între cele trei ziduri, pentru că fața din-spre vest e acum înconjurată pe de-a-ntregul de sticlă, găzduind complexul cu piscine pentru rezidenți. De-acolo se vede terenul de cricket și, dincolo de el, parcare pentru vizitatori, ale căror permise sunt raționalizate într-atât încât Comitetul pentru Parcări e de departe cabala cea mai puternică de la Coopers Chase.

Lângă bazinul de înot e o piscină mică „pentru terapie împotriva artritei”, care arată ca un jacuzzi, în mare măsură pentru că, de fapt, chiar e un jacuzzi. Următoarea oprire pe lista oricui se înhamă la marele tur organizat chiar de patron, Ian Ventham, e sauna. Ian întredeschide de fiecare dată ușa și remarcă:

– Măi să fie, e cald ca într-o saună!

Așa e Ian.

Următorul pas e să luați liftul spre încăperile pentru recreere. Mai întâi, sala de sport și cea de gimnastică, unde rezidenții pot să practice fericiți Zumba printre fantomele paturilor de o persoană. Apoi Camera de Puzzle, pentru activități și adunări mai domolite. Mai sunt de trecut în revistă biblioteca și salonul pentru întâlnirile mai mari și mai controversate ale comitetelor, sau pentru vizionarea meciurilor de fotbal la televizorul cu ecran plat. Apoi se coboară din nou la parter, unde mesele lungi și joase din refectoriul mânăstirii au devenit acum „restaurantul de calitate superioară”.

În inima satului, lipită de mânăstire, e capela inițială. Exteriorul ei crem, cu stucaturi, îi dă o înfățișare aproape mediteraneană pe fundalul gotic, încrâncenat și întunecat, al mânăstirii. Capela a rămas intactă și neschimbată, unul dintre puținele angajamente asupra căruia insistaseră executorii Surorilor Sfintei Biserici când vânduseră terenul în urmă cu zece ani. Rezidenților le place să între în capelă. Aici sunt fantomele, aici încă foșnesc veșmintele maicilor, iar șoaptele s-au cufundat în piatră. E un loc care îți dă sentimentul că faci parte din ceva mai lent și ceva mai blând. Ian